

แฟ้มวิปลาส

นำเสนอเมื่อ : 10 พ.ค. 2552

ทดลองอ่าน - แฟ้มวิปลาส

1. ฆาตกรรมแรกพบ

นายแพทย์นิติเวชพูดต่อไปว่า อาวุธไม่ที่ทำให้เสียชีวิตนั้นมีหัวกลมเล็ก และเพื่อที่จะให้มีกำลังมากพอที่จะทำให้ถึงตายได้โดยการฟาดเพียงครั้งเดียว หัวนั้นอาจจะอยู่ตรงปลายโดยมีตามถ้อยยาวพอประมาณ

"มันจะเป็นอะไรได้บ้างนะ" นักสืบกังขา "คุณไม่เล่นกีฬาบ้างเลยหรือ" เขาถามนักสืบ

"ผมชอบเล่นฟุตบอล ถ้ามทำไมหรือครับ"

"อาวุธที่ฆาตกรใช้นั้น ผมเดาว่า คุณลาเวนเดอร์จะถูกฆ่าด้วยไม้เบสบอล"

"ไม้เบสบอล !" นักสืบอุทาน

2. ฆาตกรรมฆ่าแห่งอริโซนา

วิลลี ลูเธอร์ สตีลแมน ก็เล่นเอาเถิดกับเพศฆาต ด้วยการชิงตายไปก่อน ด้วยโรคตับแข็งในปี 1995 ระหว่างรอการประหาร

ส่วนดักลาส เกร็ดสเลอร์ ต้องรอการประหารอยู่ที่อริโซนา นานกว่านักโทษคนใดในประวัติศาสตร์ ในเดือน พฤษภาคม 1998 รัฐจึงสั่งให้ประหารชีวิต หลังจากปล่อยให้เขารอวันนั้นมากกว่า ครึ่งคอนชีวิต 22 ปี

3. ตามรอยฆาตกรเด็ดหัว

ประวัติการก่ออาชญากรรมทางเพศของ เจอร์รี่ เรย์ เดวิดสัน ยาวนานถึง 3 ทศวรรษ นับตั้งแต่ปี 1969 เป็นต้นมา ในปี 1980 เขาก็ถูกจับอีก แต่ก็ได้รับการปล่อยตัวออกมาอีกเช่นเดิม กรณีนี้ขัดแย้งกับคำแนะนำในรายงานของจิตแพทย์ชื่อดังท่านหนึ่ง ที่เขียนไว้ในรายงานว่า เดวิดสันไม่อาจเปลี่ยนสันดานได้ และไม่ควรได้รับทัณฑ์บน เขามีศักยภาพที่จะขมขื่นหรือก่อฆาตกรรมใครได้ทุกขณะ

"นี่คือตัวอย่างที่ชัดเจนของความล้มเหลวในกระบวนการยุติธรรมของอเมริกา" อัยการแดน อัลไซบรูดส์กล่าว

"คนเยี่ยงเดวิดสันไม่ควรได้รับอนุญาตให้มาเดินเตร่ตามถนนหนทางได้เลย"

4. โปлицัจับขโมย

ชายคนที่จ่อป็นอยู่ไม่รู้ลึกล้ำปากใจอะไรเลย แม่เขาไม่ได้พูดอะไรมาก มีเพียงสองคำเท่านั้นที่ผ่านริมฝีปากเขาออกมา "ลาก่อน คุณตำรวจ"

รอยยิ้มแฉะยังระบายนอยู่บนใบหน้า ขณะเดียวกันก็สอดนิ้วชี้เข้าไปในร่องไถปืน แล้วกระตุกไกหนึ่งในสองทันที แรงระเบิดของปืนที่ยิงในระยะเผาขน ส่งไฟรางของพลตำรวจบราวน์ ถึงกับกระเด็นลอยข้ามถนนไป

5. คริสต์มาสฆาตกรรม วิลเลียม คาสติโล หรือบิลลี คนเถื่อน ไม่มีชีวิตปกติเยี่ยงเด็กคนอื่นทั่วไป เขาจึงต้องแสวงหาเส้นทางสายอื่นที่จะระบายอารมณ์ ขณะอายุ 5 ขวบ เขาชอบดักจับนกแล้วจับหัวมันฟาดกับก้อนหินเพื่อให้ได้ความรู้สึกตื่นเต้นกับภาพของเลือดและมันสมองที่ไหลออกจากตัวเหยื่อที่ไม่มีทางสู้ จากนั้นก็หนีไปหาสัตว์ใหญ่ขึ้นอีก โดยจับสุนัขเพื่ลราคาแพงของยากัดนำในอ่างอาบน้ำจนมันตายคามือ

6. ไครผัด

นางไฟค์ ถือภาพถ่ายของมาร์คในวันที่เขาเข้าร่วมทีมเบสบอลเป็นครั้งแรก และวันที่เขาได้รับรางวัลพนักงานดีเด่นประจำเดือนของร้านแมคโดนัลด์

ส่วนแม่ของโรเนย์ ไม่มีอะไรให้คุณะลูกขุนเลย ไม่มีอัลบั้มภาพ ไม่มีรางวัลเกียรติยศใดๆ เธอมีเพียงความทรงจำที่ต้องทำงานหนักสัปดาห์ละ 80 ชั่วโมง เพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเช่าและเลี้ยงดูตัวเองกับลูก เมื่อกลับถึงบ้าน เธอจึงเหนื่อยเกินกว่าที่จะแสดงความรักต่อลูก เธอกล่าวว่ามันคือความผิดพลาดในชีวิตที่เธอต้องมานั่งเสียใจอยู่ในขณะนี้

7. หลุมมรณะ

เมื่อโคมินเปิดประตูโรงรถออก ไอรีน่าเห็นว่ามันว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย "ฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องแปลก ที่ไม่มีรถจอดอยู่ในโรงรถ แต่เขาก็ยังดูเป็นคนปกติธรรมดาดีอยู่"

ไอรีน่าบอกกับผู้สื่อข่าวในเวลาต่อมา "เขาบอกให้ฉันเข้ามาตีมอะไรสักหน่อยก่อน เพื่อคลายหนาว ขณะที่เขานำรถเขามาเก็บ จากนั้นฉันก็ทำอะไรไม่ได้อีกเลย"

8. พิษรัก

สติฟ ฟาร์เลย์ เป็นเด็กพิเศษ ไม่เหมือนวัยรุ่นคนอื่น ๆ เขาชอบไปโบสถ์ และเป็นนักเรียนตัวอย่าง เขาไม่เคยกบฏปัญหาใดๆเลย เป็นเด็กหนุ่มที่สมบูรณ์แบบในสายตาของบิดามารดาเสมอ อย่งที่มารดาเขาเคยบอกว่า "เขาต้องคอยดูให้แน่ใจว่าหญิงชราทุกคนที่ไปโบสถ์ มีรถกลับบ้านแล้ว เขาจึงจะกลับ เขาเป็นเด็กดีจนไม่น่าเชื่อ"

แล้วตอนนี้ สติฟ เด็กที่ชอบเข้าวัดเข้าวา และเป็นแบบฉบับที่ดีของเด็กอเมริกัน ต้องเผชิญกับปัญหาหนักหนาสาหัสถึงขั้นถูกจับกุมตัวที่โรงเรียนเพื่อพาไปสถานีตำรวจเชียวหรือ มันไม่เขาทาเลยทีเดียว

9. มนต์ดำเด็ดชีพ

จาไมเคิล เมทซ์ มีความเห็นคล้ายกับอัยการคาร์ดี "ผมเป็นตำรวจมานาน กว่า 20 ปีผมได้พบเห็นอุบัติเหตุมากมาย การฆาตกรรม การฆ่าตัวตายนับครั้งไม่ถ้วน แต่ผมคิดว่าครั้งนี้ทำให้ผมสลดใจมากที่สุด เพราะมันเหี้ยมโหด เลือดเย็นเหลือเกิน มันเป็นเรื่องที่มนุษย์กระทำกับมนุษย์ด้วยกันอย่างโหดเหี้ยมที่สุด เทาที่ผมเคยประสบมา"

10. บันทึกลายของสาวกูด

นักจิตวิทยาทางอาชญากรรมชั้นนำท่านหนึ่ง ถูกเรียกตัวมาเพื่อรวบรวมข้อมูลของฆาตกร น่าจะเป็นชายอายุประมาณ 30 ปี อยู่ตัวคนเดียว ใช้ชีวิตเฉกเช่นเดียวกับคนทั่วไป และไม่มีลักษณะใดโดดเด่นกว่าชายคนอื่น ๆ เขาอาจไม่เคยผ่านการแต่งงานหรือเคยมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใคร

การค้นหาขุขยลักษณะดังกล่าว ค่อนข้างยากเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร
ถึงกระนั้นเหล่านักสืบก็มิได้ย่อท้อ ยังคงปฏิบัติภาระกิจด้วยความมุ่งมั่นว่าคดีนี้จะจบลงได้โดยเร็ว
แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายสัปดาห์ ความหวังเหล่านั้นก็เริ่มเลือนลงไปทุกที... อีกสองปีต่อมา ในวันที่ 7
มิถุนายน 1994 ระหว่างหยุดพักเที่ยง ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในเมืองแคมเบอร์ลีย์...